

Ura se bliža,
 nezadržno se bliža
 kot prežeča mačka,
 zahrbtno stopa
 na sekunde, na minute,
 ura se bliža.

Ta hip mi je drag tvoj nasmeh,
 ki se umika kot poldanska senca,
 ta bližnji hip morda zadnjikrat...
 Bodi tiha, naj hrup se zgrozi
 sam pred seboj,
 ura se bliža.

Lahko bi sedel
 s puško med kolena,
 lahko bi hodil
 s puško na rami,
 najbolje je, če obstaneš
 in prisluhneš...
 še miš se ne izmakne,
 ura se bliža.

SVETILKA

Josef Hanzlik

Moj oče je vselej, preden je zaspal,
 prižgal svetilko.
 In potem je tiho ležal
 v ploščati in nenehni prisotnosti luči.
 Moj oče je bil slep,
 ni videl svetlobe,
 vedel je samo, da je pri njem,
 pritisk na stikalo mu je zagotavljal eksistenco luči,
 čutil je njen suhi električni okus
 in občutek svetlobe je bil zanj hkrati občutek živega sveta.

Moj oče ni imel oči,
 da bi jih prižigal in ugašal,
 toda to, kar ljudje menijo, da vidijo pod zaprtimi vekami,
 je tudi on videl.
 Ležal je resno in ne da bi se ganil
 in notri, pod kožo,
 so trzali skozi telo sunki krvi in tresljaji živcev.
 Svetilka je svetila.
 Svetloba se je dotikala mojega očeta
 in oče jo je vdihaval,
 vsrkaval jo z usti in s kožnimi porami
 in luč se je pretakala skozi splet žilic in žil,
 se zlila v srce
 in se razlivala v vročo temo možganov.
 In tedaj je oče spoznaval stvari natanko tako kot tisti, ki vidijo,
 v surovih, ubijajočih oblikah, zaudarjajočih po živalski sapi.
 Videl je svoje dni in dni teh, ki jim ni vedel imena,
 videl pogrebe in besneč dež,
 videl reflekse prvih otroških bojazni
 in mesece brez dela in moje lačne besede,
 videl črvice trebuhe poginulih rib in breznogih otrok,
 ob katerih pravijo — Ta svinjska vojna,
 in videl tudi mojo mater
 z rdečimi, razpokanimi rokami
 in v obupu zravnano.
 Svetilka je svetila.
 In moj oče je gledal v obraze teh,
 ki so tudi pred zidom stali pokonci,
 videl zavijajoče pse in podivjane konje v plamenih,
 videl dim, ki se je težko dvigal v nebo in to je bil dim iz
 človeških teles
 in videl tudi te, ki so, nestrpno prepevajoč o vrnitvi,
 prihajali umirat na tlak Prage.
 Luč je svetila.
 In oče je stopal skozi vrata svoje delavnice,
 živel znova izmene, naglico, zalet vreten
 in mehki ritem zobatih koles,
 videl stisnjene čeljusti, napete kite, vztrajnost gibov
 in videl spet s kredo narisane risbe glavonožcev,
 simbol iger in otroškega sveta sploh,
 skrivnostni žar deklet in podaljšanje dvojice senc,

videl svet v robotih, ubijajočih oblikah,
videl strastni smisel človeškega ravnanja,
sramoto, sovraštvo in divjo slo po življenju,
svetilka je svetila,
oče je vdihaval svetlobo,
njegovo telo ji je bilo scela odprto
in je bilo prepojeno z njo,
čutil je njen suhi električni okus
in občutek svetlobe je bil zanj hkrati občutek živega sveta.

Večkrat sedem na posteljo, kjer je spal moj oče,
opazujem predmete, v katere je vtisnil svojo podobo
in ponoči, ko je najgloblja tema,
prižigam svetilko.

POPLAVLJENO MESTO

Jana Štroblova

Samo še čakamo, kdaj se zgane park,
mesto je poplavljeno,
sodavica šumi, stojnica pluje pod plahto,
španski bezeg je na pohodu

Ljudje so ji ukazali — a pomlad se ne zmeni, ne ne

Modri so, marsikdo marsikaj ve, ve tisoč resnic,
kot da je dan za nočjo,
da bi že moralo zeleneti
pa ne,
Ne razumejo, nekdo pomenljivo pravi
Zdi se, da pod skorjo miruje

Potem se park zgane
in spet jim je naenkrat pravtako samo po sebi umljivo
kot vsa prejšnja leta
Vzdigne se gladina galebov,
krik rek

Ne vedo, da bi moglo travi še zdaj priti na misel,
da bi se oprijela s koreninami in ne rasla;
smolo imam v ljubezni, zato to vem